

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Vršovické divadlo MANA uvádí komponovaný večer

2x ZACHRÁNĚNÝ

Tomáš Graumann
- dítě z posledního transportu
Nicolase Wintona
z Prahy v srpnu 1939
vypráví svůj příběh

pátek 17. 10. v 19.00
Vršovické divadlo MANA
Moskevská 34/967

Můj milý Bože,
moc Ti děkuju za
naš sbor.

Děkuju Ti za Evič-
ku, za její poctivost,
otevřenost, za to,
jak se vyrovnává
s nepřízní osudu,
jak moc na Tebe

spoléhá. Děkuju Ti za její čisté a nezištné
srdce.

Děkuju Ti za Bohunku, za její starostli-
vost, za péči, kterou věnuje potřebným
kolem sebe, za její citlivost a empaticnost
při jednání s každým člověkem. Děkuju
Ti, jak se zajímá o seniory, o květinovou
výzdobu. Děkuju Ti za její čisté a nezištné
srdce.

Děkuju Ti za Adelku, za její pracovitost, za
organizační schopnosti, za odvahu, s jakou
se vrhla do rození a výchovy dětí i do pro-
vozování stánku s trdelníky, aby finančně
pomohla sboru. Děkuju Ti, jak myslí na
každého ve sboru, za její umění komuni-
kace, za její výborná kázání. Děkuju Ti za
její čisté a nezištné srdce.

Děkuju Ti za Kamilu, za to všechno, co
dělá. Za její modlitby, za to, jak zvládá
všechny ty starosti, které má jako před-
sedkyně rady starších, za všechny ty sms
s prosbou o přímluvy za nemocné a lidi ze
sboru i mimo sbor a církev, kteří se ocitli
v těžkostech. Děkuju Ti za její slzy, když
vidí zlo kolem sebe nebo když se raduje.
Děkuju Ti za její čisté a nezištné srdce.

Moc Ti děkuju za ostatní členky i členy
našeho sboru, každý z nich je přínosem
pro ty kolem sebe, když se nechá Tebou
vést. Myslím, že máš z mnohých ještě větší
radost než já.

Prosím Tě, ochraňuj nás před zlým a dávej
nám všem čisté a nezištné srdce, abychom
Tě mohli vidět.

Amen

Míša Mimrová

MODLITBA VE STÁŘÍ

Pane, cítím, že stárnu, ač si to nechci moc připustit ani připomínat. Ale to Ty víš také.

Chraň mne přede vším, co staré lidi dělá tak neoblíbenými. Uchraň mne upovídání. Dej, ať si nemyslím, že musím při každé příležitosti ke všemu se vyjádřit.

Dej, ať uznám, že taky někdy nemusím mít pravdu. Osvobod mne od pošelilých touhy chtít každému dávat do pořádku jeho záležitosti. Chraň mne toho, abych se druhým vnucoval se všemi stesky a podrobnostmi svých všedních dnů. Dej mi trpělivost, když si mně druzí stěžují na svá trápení. Ale zapečeť mé rty, když mám chuť šířit se o svých vlastních rostoucích obtížích, bolestech a chorobách.

Dej, ať jsem ochoten ku pomoci, ale nikoli zbrklý. Starostlivý, ale nepanovačný. Shovívavý, ne svéhlavý. A více, více vděčný. A konečně nedopusť, abych zůstal sám. Potřebuji několik přátel, milý Pane, dobrých přátel. Ale to Ty víš také.

Amen

(Upravená německá modlitba)

NEDĚLE V ŘÍJNU

XXVII. neděle v mezidobí

5. října

Hospodine, v tvé moci je všechno a nikdo ti nemůže odolat. Neboť ty jsi učinil nebe a zemi i všechno podivuhodné pod nebem. Jsi Pánem všeho. (Přídavky k Ester 13, 9-10)

První čtení z Písma: Izajáš 5, 1-7

Druhé čtení z Písma: Filipským 3, 4b-14

Evangelium: Matouš 21, 33-46

XXIX. neděle v mezidobí

12. října

Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo ob stojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění. (Žalm 130, 3-4)

První čtení z Písma: Izajáš 25, 6-9

Druhé čtení z Písma: Filipským 4, 1-9

Evangelium: Matouš 22, 1-14

XXX. neděle v mezidobí

19. října

K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ucho, slyš, co říkám. Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. (Žalm 17, 6.8)

První čtení z Písma: Izajáš 45, 1-6

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 1, 1-10

Evangelium: Matouš 21, 14-22

XXXI. neděle v mezidobí

26. října

Ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. (Žalm 105, 4-5)

První čtení z Písma: Leviticus 19, 1-2.15-18

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 2, 1-8

Evangelium: Matouš 22, 34-46

Iz 5, 1-7

Fp 3, 4b-14

ev. Mt 21, 33-46

VINICE HOSPODINA ZÁSTUPŮ

Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští sadbou, z níž měl potěšení – tak vystihuje prorok Izajáš situaci Božího lidu před tváří svého Stvořitele. Určení být vinicí Hospodina zástupů zůstává, ale něco se pokazilo – vinice zplaněla. Už léta chodíme s dětmi do Grébovky. Zdejší vinice je jednou z mála dochovaných pražských vinic. Z doby svého dětství si ji pamatuji v tom stavu, jaký popisoval Izajáš ve své budoucnostní vizi vinice, ze které se stane spoušť. Vinice nebyla prořezávána ani okopávána, rostlo na ni bodláčí a křoví a široko daleko nebyl vidět žádný hrozen, žádná sadba, která by budila potěšení. Vinice dál byla vinicí, ale nebyl na ni pěkný pohled, její réva zplaněla, zarostla býlím a užitek z ní nebyl žádný. V posledních letech jediná vinice na pražských Vinohradech prošla radikální proměnou. Její zídky byly opraveny, znovu se na ni vrátila ušlechtilá réva. Pozorujeme s dětmi dělníky, kteří jednotlivé sazenice okopávají, ošetřují, vyvazují, při vinobraní je úroda sklízena ve velkém množství. Pokaždé mě udivuje kontrast mezi velikostí vinice a z mého pohledu malým počtem dělníků na ní, kteří se starají o to, aby vydala dobrou úrodu. Mechanizace je minimální, terén vyžaduje převážně ruční práci. Přesto je každoročně vinice ošetřena a její výnos sklizen, aby se víno z Grébovky dostalo na stoly těch, kteří je oblibují. Biblický obraz se mi tak poměrně věrohodně prolíná se

skutečností, kterou mohu sledovat jen pár kroků od mého domu. Podle Bible je vinice obrazem Božího lidu. Starozákonní obraz překresluje Ježíš, aby v původních a dobře známých konturách ukázal, jaké má tato Boží vize pokračování. A podobně můžeme my navázat na to, co bylo zobrazeno a řečeno Ježíšem v jeho podobenství o nehodných vinařích a vidět za ním ještě další význam. Vinice Hospodina zástupů je dům Izraelský, říká Izajáš ve Starém zákoně. Ježíš v Novém zákoně k tomu dodává: „Boží království bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“ Na místo národa si dosadíme církve – své společenství víry, které má být tím prostorem pro Boží působení, rozličné skutky, které Bůh činí, aby zušlechtil, vypěstoval ty, kteří jsou jeho. V jakém stavu je ta „naše“, ale ve skutečnosti Jeho vinice? Je podobné té v Grébovce v letech dřívějších, anebo současných? Jak vypadají její zídky, jak je zkyprěna její půda, ošetřena na ní rostoucí réva, jaký je počet hroznů a jak chutnají? Realistický pohled do vlastních řad nás přílišným optimismem rozhodně naplnit nemůže. Víc než plné koše hroznů jsou to jen paběrky, které sbíráme a výsledná chuť je také diskutabilní. V řeči podobenství říká pán vinice, že nehodní vinaři budou zahubeni a vinice se dostane do pronájmu těm, kteří z ní budou odvádět výnos v určený čas. Důležitý poznatek pro nás, kteří se vidíme v roli vinařů: nepracujeme

na vlastním, ale na tom, co je nám jenom dočasně svěřeno. Vinice je přitom rozsáhlá, veliká a dělníků na ní je nemnoho. Přesto právě na nich záleží, aby byla vinice řádně ošetřována, obhospodařována tak, aby svému majiteli přinášela náležitý výnos. Církev jako vinice jistě není nijak originální obraz. Obraz, který vám předestírám už malovalo mnoho jiných přede mnou, pokusme se ho však nahlédnout v souvislostech, které se nás dotýkají. Příklad vinice zchátralé a posléze nově opravené a vybudované máme jen několik málo kroků od našeho kostela. Co to však dalo práce, vynaložené energie a prostředků, aby z toho, co bylo zchátralé a na odpis bylo opět místo, které nese užitek a hojnou úrodu? Co hodin dřiny, vytrvalosti, odvahy je za tím vším? Často jen v církvi zkonstatujeme, že jsme tou značně zchátralou vinicí a málem v tom konstatování i nacházíme jakési pochybné sebeuspokojení, namísto, abychom se aktivizovali a začali hledat reálné cesty k oživení toho, co nám je jenom na čas svěřeno do pronájmu. Mít něco v pronájmu znamená v určený čas a pravidelně odvádět ze získaných výnosů. Víc než nájemníci se v církvi chováme jako vlastníci – pronajímatelé. A tak hovoříme o té „naší“ církvi, jako by patřila nám a my v ní všechno ovládali, rozhodovali, vlastnili, zapomínáme i na ten nájem, který máme pravidelně v plné výši a bez prodlení odvádět, a co jím je? Co odvádíme majiteli vinice, kterou je církev? Má to být z našich výnosů, z toho, co jsme do vinice vložili jako svůj vklad pro budoucí zúročení. Proto, ať si každý

odpoví sám za sebe, co je jeho osobním vkladem pro to, aby církev byla lepší. Čím jsem já přispěl, abych navýšil její výnos, její prestiž, a nejsem ve skutečnosti spíš ten, který jen pošilhává po hroznech u sousedů, ale na své vinici namísto práce jen přešlapuje a čeká, co za něj udělají druzí? Ale to všechno jsou jenom vnější věci, důležité, nicméně vnější: plot, opěrné zídky, kvalita půdy... Podstatou a tím, co je nade všechno je Kristus. A tak, cokoliv má být ziskem, říká apoštol, pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoliv s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry... A proto i ten největší výnos, o kterém si budeme myslet, že právě ten je tím naším pracně dobývaným zúročením naší práce pro církev a v církvi, musíme v posledku odepsat jako ztrátu, abychom mohli být nalezeni ne v církvi, která šlape jako švýcarské hodinky, ale v Kristu, který se k nám sklání s nekonečnou láskou.

Amen

*Kázání o XXVII. neděli v mezidobí
v Husově sboru ve Vršovcích 5.10.2014
(neděle Děkuvzdání)*

PROGRAM NA ŘÍJEN

neděle	5.10.	10 hod.	bohoslužba Děkuvzdání za dary země	slouží D. Frýdl
neděle	5.10.	18 hod.	ekumenická bohoslužba tří církví	kostel sv. Václava
neděle	12.10	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
pátek	17.10.	19 hod.	dvakrát zachráněný - komponovaný večer s Tomášem Graumannem - zachráněným dítětem z vlaků Nikolase Wintona v srpnu 1939	Divadlo MANA
neděle	19.10.	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
pátek	24.10.	17 hod.	schůze rady starších	v sákrstii
neděle	26.10.	10 hod.	bohoslužba	
středa	29.10.	19 hod.	Putování rosou i prachem - večer k 93. narozeninám Miroslava Matouše	foayer Divadla MANA
pátek	31.10.	17 hod.	projekce filmu Luther	horní místnost

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jana Valachová
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

SPISOVATELKA, KTERÁ NEBYLA POPLATNÁ DOBĚ

LEONTINA MAŠÍNOVÁ (1882-1975)

Na hřbitůvku „Na Byšičkách“ u Lázní Bělohradu je pohřbena křesťanská autorka dr. Leontina (občas uváděna jako Leontýna) Mašínová. Už jako mladá venkovská učitelka v Raisově rodišti si předsevzala, že se ve vši skromnosti pokusí zaplnit některé mezery v historickém díle Jiráskově. Připomeňme si např. její první román věnovaný Milíčovi z Kroměříže nebo knihy „S poutnickou holí“ a „Tiší v zemi“ (německy „Bruder ohne Kutten“) o počátcích jednoty bratrské. Současně začala psát verše, pověsti a loutkové hry pro děti. Pozornost vyvolal i její převod Komenského „Informatoria školy mateřské“ do nové češtiny – „Komenský maminkám“ - v roce 1940.

Obdivuhodnou trpělivost a vytrvalost projevila po nástupu komunistické vlády, v dobách pro církevně-historickou práci krajně nepříznivých. Svě největší třídílné dílo o Janu Amosu Komenském psala s vědomím, že píše „do šuplíku“. Teprve zájem sovětských odborníků o Komenského přínos světové kultuře přispěl k tomu, že trilogie mohla u nás v letech 1957-1961 vyjít – „po delší odmlce autorky“. Přes rozsáhlost a solidnost svého díla však autorka nebyla pojata do slovníkové příručky „Čeští spisovatelé 20. století“ z roku 1985. Nevydán bohužel zůstal její slovník českých synonym.

Zájem o českou reformaci vedl Leontinu Mašínovou k tomu, že vstoupila do jednoty bratrské, navazující na historickou Unitas fratrum. Tato církev, s kterou se Komenský ve svém „Kšaftu“ loučil jako s umírající matkou, prodělala díky obětavému misijnímu vzepětí nový růst a uchytila se na mnoha místech po světě. Ve své české kolébce však představuje v současné době jen několik malých sborů.

Oddanost jednotě projevila sestra Mašínová nejen tím, že jí věnovala mnoho místa ve své románové tvorbě, ale třeba i bohatou spoluprací na jejím novodobém zpěvníku. Spisovatelčina víra byla důvěřivým vztahem k nebeskému Otci, jak bylo patrné už při vstupu do jejího bělohradského domku, kde příchozího vítala zarámovaná slova: „Jáť v pokoji lehnu i spáti budu, neboť ty, Hospodine, sám způsobíš mi bydlení bezpečné“, což jsou slova z 9. biblického žalmu. Svou víru Leontina Mašínová jasně vyznala i v memoárech „Za oponou let“. Sympatickou vlastností této sestry byla také neokázalá obětavost. Po řadu let poskytovala u sebe domov společníci z řad přehlížených pro-

ťáčků. Domácnost propůjčovala též konání bohoslužeb, když se bělohradští evangelíci neměli přechodně kam uchýlit. Přitom projevovala vzácnou ekumenickou toleranci. Mezi její blízké přátele patřili jak kazatelé jednoty z Nové Paky, tak hoříčtí faráři z Česko-bratrské církve evangelické, kteří se tu střídali ve službě od roku 1936. Přes časté nemoci se sestra spisovatelka dožila vysokého věku, takže v určité době byla označována za nestorku československé spisovatelské obce. Snad za to vděčila v neposlední řadě pravidelnému duševnímu a tělesnému zatěžkání, kdy i ve vysokém stáří odcházela od psacího stolu štípat dříví. Sama o sobě říkala: „Mašínska má ráda mašinky“, poněvadž patřila k lidem, kteří si rádi usnadňují práci v domácnosti různými chytrými strojkami. Určitou satisfakcí za léta, kdy byla odsunuta na vedlejší kolej, a oceněním celoživotní badatelské a spisovatelské činnosti bylo pro sestru Mašínovou udělení čestného doktorátu bratrskou univerzitou v americkém v Bethlehemu (před ní byl udělen E. Krásnohorské). Důležitější však pro ni určitě bylo vědomí Boží milosti, která ji provázela životem.

Daniel Henych

VRŠOVICE SOU ZLATÝ, ŘEK' TATÍNEK

Byla to metařka, malá neforemná ženská, kulhala za svým vozíčkem s košťaty a popelnicí, do které dávala smetené svinstvo. Říkalo se jí křivá huba nebo indiánka, ale vyšlo to nastejno, vždycky jí to rozzlobilo a křičela nakřáplým hlasem své nadávky. Nevím proč jsme jí vlastně provokovali, snad proto, že svou ošklivostí byla snadným a lehce zranitelným terčem a navíc se nemohla bránit, protože nikoho z kluků nedohonila. Špatně se jí chodilo a jednou, když se rozhodla pronásledovat jednoho z nás, jí kluci sebrali káru a odvezli ji kus do kopce, takže potom už nikdy nenechala svůj vozík bez dozoru. Neměla nikoho, protože i ostatní metaři se od ní odtahovali. A tak vlastně koště a vozík s popelnicí byl její jedinou jistotou. Zametala důkladně a ráda.

Ulice, kterou měla na starosti, byla stále čistá. V zimě, když napadnul sníh, vymetala mezi chodníky cestičky, které pak sypala pískem nebo škvárou a těšila se na jaro, kdy všechen ten písek a škváru smete a odveze na skládku. Když bylo sluníčko, sedávala po práci v Grébovce na lavičce, vyhřívala se na sluníčku a budila pohoršení. Ona si totiž ráda sušila na opěradle té své lavičky kalhoty, obrovské dámské spodní kalhoty neurčité barvy, kterým se říkalo bombardáky. A když to na ní, jak říkala, přišlo, vstala, poodešla na trávník, rozkročila se a jen tak vestoje močila na trávu. Maminky zakrývaly svým dětem oči a ona na ně křičela, holky, taky byste chtěly, jenže to se halt nesmíte stydět.

My větší kluci jsme se na ní dívali s obdivem a někdy jsme si s ní i povídali. Byla sdílná, ráda vyprávěla, jenže neměla o čem a tak to bylo skoro vždycky stejné:

„Jak se máte, paní Sekyrová?“ (tak se totiž opravdu jmenovala).

„Co je vám do toho, vy parchanti.“

„A nějakýho mužskýho máte?“

„Teď už né, už jsem se toho přežrala, ale byly doby, kdy za mnou utíkali i chlapy vod rodin. Jenže to se spletli, seš ženatej, tak si maž za tou svojí a mě vynechej. Ale dyž to

byl vojáček nebo svobodným ajznbůňák, hezkej kluk v uniformě, to sem byla celá vedle. Kdepak uniforma, to bych se byla tento k smrti!“

„Pani, vy nám kecáte, kdybyste měla tolik mužskejch, určitě byste měla i ňáký dítě!“

„Hele, to vy nemůžete vědět, co a jak, vám eště teče mlíko po bradě, jedno mi věřte, když

je jeden chytřej, tak děti mít nemusí. Co s dětma, je s tím fůra trápení, ani slyšet, láska jo, ale děti ne, to si pamatujte – děti ani za zlatý prase.“

Já jsem jí nikdy nevěřil, alespoň co se dětí týče, stačilo se na ní kouknout, když třeba nějaký dítě upadlo a rozbilo si koleno. V ten moment měla soucitnější

oči, než všechny mámy světa a bylo na ní vidět, že by strašně, ale strašně, chtěla dítě polaskat a pohladit, ale bála se, že by jí někdo vynadal, věděla, že je ošklivá a špinavá metařka. A tak aspoň budila pohoršení, je to lepší než soucit. Ale byla to nešťastná ženská, které osud nedopřál to, nač jiné ženy občas nadávají. Lásky a citu v ní bylo až až, určitě ano, protože ten, kdo prožil život mrzáka, ten očistec pohrdání, soucitu a tvrdé práce, a odolal touze mstít se a být zlý, ten musel hodně milovat a hodně odpouštět.

Z objeveného textu neznámého autora. Dramatické zpracování pro Vršovické divadlo MANA pod názvem Vršovice sou zlatý, řek' tatínek připravuje Eva Miláčková.

CO SE STALO S NAŠÍ DOBOU?

Zažíváme vážnou krizi? Proč mají najednou lidé pocit, že se něco zlomilo, a cítí se zklamaní? Co nás v budoucnosti čeká? Každý student lékařství je už od prvního ročníku studia veden svými profesory k tomu, aby si u každého pacienta položil dvě zásadní otázky - proč a jak.

Proč má nemocný potíže? Otázka diagnostická, která vede k určení choroby. Jak ji léčit? Otázka terapeutická, hledání cesty k uzdravení. Je-li naše společnost nemocná, a ona bezesporu nemocná je, klademe si obě otázky všichni. Až na několik vrcholných politiků, kteří mají většinou jiné starosti, než jaké musí řešit lid obecný. Ovšem co hlava, to názor. Jedni ze současného stavu obviňují komunismus, jiní konzumismus, další neoliberalis-

mus nebo hédonismus. Z mého pohledu nepůsobí v této zemi tajemné abstraktní -ismy, ale hlavně tři silně zhoubné choroby. Ztráta studu, rozvoj společnosti bez respektování přirozených společenských norem a z obou předchozích plynoucí pocit tíživé bezmoci.

Diagnóza

„Žijete v zemi, kde nic není hanba!“ Těmito slovy zhodnotil student z Asie svůj roční pobyt v České republice. Čím kratší, tím výstižnější bylo jeho hodnocení klimatu v naší zemi. Měl pravdu. Z české kotliny se kamsi vytratil stud. Pojem hanba je dnes už srozumitelný málokomu. Dítě se nestydí zesměšnit učitele, muž se nestydí opustit ženu a děti kvůli milence, potomci se nestydí zvednout ruku na své rodiče, není žádnou hanbou žít jako parazit nebo veřejně propagovat zlo. Proč by se tedy měli politici ve službách mafí stydět lhát, krást a podvádět? Svoji velikou vinu na tomto stavu mají také ty sdělovací prostředky, které z banality dělají tragédii a z tragédie banalitu. Žijeme v době, která propaguje nosit všechno naruby. Normy chování nám prezentují svým nenormálním chováním duchaprázdné celebrity všeho druhu. Ony totiž zaujaly místo jako vzory po moudrých básnících a osvědčených autoritách, do kterých by „moderní český sjednocený Evropan“ už ani nekopl.

Z pořadů některých televizních stanic, které by měly kultivovat lidskou duši a zjemňovat smysl pro krásu, pravdu a dobro, teče většinou krev, adrenalin, testosteron... Z této skutečnosti chápu, proč se užívá termín televizní kanály.

Kdykoli stojím jako soudní znalec z oboru psychiatrie u soudu, který projednává činy mladého delikventa, mám skoro pokaždé tendenci na lavici obžalovaných posadit systém, který vládne v této zemi a jehož jsou mladí lidé obětí. Ale koho to zajímá? Politiky v žádném případě! Ti mají jiné starosti. Stávající garnituře jde o to, aby se ve službách různých mafí udržela u moci co nejdéle jakoukoli strategií, a ti, kteří mlsně hledí na jejich místa, hledají taktiku, jak by je mohli vystřídat. Bez onoho přežitku, kterému se říkávalo stud. Obyčejní smrtelníci v této zemi trpí oprávněnými pocity nespravedlnosti a křivdy, ale parní válec politiky a byznysu si vesele jede dál. A proč by ne! Sliby, fráze a široké úsměvy těch (všeho)schopných z předvolebních plakátů tak snadno a rychle shoří pod jeho kotlem. A nikdo se opět za nic nestydí.

Navrhoval bych celospolečenskou infuzi studu a vybraným jedincům implantovat svědomí. Obojí bude obtížné, protože v prvním případě už těžko nahmatáme zlozvykem zkolabované žíly a ve druhém už nerozřízneme politikařením zkamenělou hroší kůži.

Místo domu barabizna

Pokud chtěl kdysi zedník postavit pevné a rovné stavení, potřeboval k tomu kromě kamenů a cihel ještě maltu a olovnici. Maltu, aby držela pohromadě jednotlivé kameny a cihly; olovnici, aby stěny byly rovné. Stavitelé moderní polistopadové společnosti začali sice ke stavbě používat ekonomické kameny a právní cihly, tedy stále nové a nové zákony a předpisy, ale absolutně odmítli používat pojivo a ctít svislou rovnou stěnu. Kladou cihlu na cihlu bez malty, která se míchá z pokory, štědrosti, přejícnosti, mírumilovnosti, cudnosti, střídmosti a činorodosti. Dřív se této pojivové směsi říkávalo sedm hlavních ctností.

Z olovnice, která se řídí přírodním zákonem gravitace, si udělali kyvadlo. Co bylo kdysi jednoznačným tabu, pyšně rozkmitali moderním relativismem. Mimo jiné je u staveb běžné, že se kameny dávají do základů a cihly na ně. Tedy zákony jsou nad trhem, ale u českého projektu je tomu naopak. Trh jako by byl nadřazený zákonům. Oč má u nás trh silnější zuby, o to bezzubějšími se stávají zákony. Bez malty a s kyvadlem v ruce se dá postavit leda tak barabizna. Tolik k diagnóze.

Terapie

Co s terapií? Jsou dvě řešení. Buď to nepovedené stavení zbourat, anebo z něho závčas utéct. V prvním případě by šlo o revoluci, ve druhém o emigraci. Pokud bych jako léčebnou metodu navrhl revoluci, mohl bych být zažalován za trestný čin poškozování cizí věci. Skutečně cizí věci. Obávám se totiž, že už nám v této zemi nepatří ani ta vratká barabizna. Pokud bych navrhl terapii emigrací, může mi být položena otázka, kam utéct. Do některého evropského státu určitě ne, protože evropský dům opravují ti samí architekti, kteří nám pomáhali s projektem stavby oné vratké chatrče. Staví také bez mravnosti a s kyvadlem v ruce. Možná by se vyplatilo prchnout za asijským studentem do té země, kde ještě nevyhynul stud.

Třetí chorobou je epidemicky se šířící pocit bezmoci. Nějak se v něm začínáme postupně utápět všichni. Jednou za několik let je nám sice hozen záchranný člun v podobě voleb, ale brzy se ukáže, že i on je děravý. Frustrace vystřídá depresi, zklamání vystřídá bezmoc. A právě ona bezmoc spojená s pocitem bezvýchodnosti je silně nebezpečná. Trvá-li dlouho, začne se měnit v agresi. A ta tady již je. Dokonce i mezi školními dětmi lze zachytit její silný nárůst. Budme ovšem upřímní a nestěžujme si jen na ty nahoře.

Zavinili jsme si to i my sami, když jsme přijali převrácený životní styl, který nám našeptává: „Žij bohatě navenek a chudě uvnitř!“ Pokud neprovede náš národ proměnu a nezačneme žít bohatě uvnitř a chudě navenek, nemáme šanci...

Potom i mně samotnému nezbude nic jiného, než abych zamkl ordinaci, přestal diagnostikovat, navrhovat terapie a utekl se schovat. Rovnou mezi šílence.

Nebude v tom ani trochu zbabělosti a nebudu tam sám.

Bez vnitřní proměny a bez pokání tam skončíme brzy VŠICHNI!

Max Kašparů

O autorovi

Doc. PaedDr. ThDr. MUDr. et MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D., dr. h. c jako spisovatel známý též pod autorským jménem Max Kašparů, (14. května 1950 Žirovnice) je český psychiatr, pedagog, premonstrátský jáhen a esperantista. Působí v Pelhřimově. Je autorem duchovní literatury. Je externím spolupracovníkem Českého rozhlasu, kde pravidelně vystupuje v pořadu Jak to vidí. Příležitostně vystupuje také v pořadech České televize.*

Dne 4. dubna 2012 byl zapsán do České knihy rekordů jako držitel největšího počtu vysokoškolských titulů.

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 26. 9. 2014

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 149 ze zpěvníku a modlitbami členů RS.

Bratr farář přednesl zprávu o hospodaření ke dni 20. 9. 2014, seznámil RS se stavem hotovosti na bankovním účtu a na pokladně, dále s plněním závazků. Z větších položek zbývá doplatit náš příspěvek do diecézních fondů Bratrské svépomoci.

RS rozhodla o provedení pravidelné inventarizaci majetku Husova sboru, a to v průběhu listopadu. Inventarizaci budou provádět členové inventarizační komise vždy doplněné o bratra faráře. Členové komise budou z řad RS, případně dalších dobrovolníků z náboženské obce.

Pokoj č. 1 na ubytovně byl v průběhu léta pronajat. RS schválila nájemní smlouvu s paní A. Z. za stejných podmínek, jaké byly platné pro předchozího nájemníka.

RS schválila převod nájemní smlouvy na byt č. 7 z paní N. Š. na pana M. V. za stávajících podmínek nájmu.

Nájemník bytu č. 1 podává výpověď k 15.10.2014. Kauce za předmětný byt bude vyplacena po skončení nájmu a předání bytu a po doplacení všech poplatků. Pronájem bude sjednáván za stejných podmínek jako doposud.

Br. farář seznámil členy RS s průběhem kauzy bytu č. 4 (nájemnice paní J. S.), která podala žalobu na náboženskou obec. Ve věci je nařízeno soudní projednávání v průběhu měsíce října. Náboženská obec bude na jednání přítomna svými statutárními zástupci. RS diskutovala jednotlivá stanoviska k této záležitosti.

RS byla bratrem farářem seznámena se stavem členské matriky. Stávající databáze členů náboženské obce vyžaduje důkladnou revizi. Členové RS diskutovali možné způsoby jejího provedení a stanovují si toto jako jednu z priorit svého funkčního období.

RS stanovila datum konání dušičkové vzpomínky na zesnulé. Bohoslužba za zemřelé proběhne v neděli 2. listopadu v 10.00, odpoledne se bude konat koncert v Husově sboru.

Ze závěrů rady starších vybral Oldřich Nováček.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.